

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 7C/238/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712216594
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Štubniaková Kochanová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6712216594.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen, v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Štubniakovou Kochanovou, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35807598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti SR, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh žalobcu zo dňa 17.06.2016 na prerušenie konania **z a m i e t a** .
Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a** .
Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

Žalobou doručenu súdu dňa 27.9.2012 žiadal žalobca priznať náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy tým, že škoda mala vzniknúť nečinnosťou Okresného súdu Zvolen v exekučných veciach a to tak, že súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a tunajší súd o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia tejto žiadosti nerozhodol. Exekučným titulom vo veci bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu a preto zo strany súdu bola zákonná povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií v zákonnej 15-dňovej lehote od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu alebo rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu rozhodnutia rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Žalobca ďalej tvrdil, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Takýto postup hodnotil ako v rozpore so zákonom konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej sa odvolával na ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní s tým, že existoval tu právne relevantný exekučný titul, rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa ustanovenia § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvoláva právne účinky, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Táto tvorí neodstrániteľnú vadu konania, ku ktorej je povinný ex offo súd prihliadať. V nečinnosť súdu považoval žalobca za neospravedliteľnú, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré by mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v

ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal. Vzhľadom k tomu si uplatňoval majetkovú škodu vo výške 1.388,71 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 277,74 Eur.

Uznesením zo dňa 19.12.2012 Okresný súd Zvolen spojil na spoločné konanie veci vedené pred tunajším súdom pod rôznymi spisovými značkami s tým, že konanie sa bude ďalej viesť pod spoločnou sp. zn. 7C/238/2012. Rozhodnutie o spojení vecí na spoločné konanie nadobudlo právoplatnosť 16.01.2013.

Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 04.06.2013, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu dňa 12.06.2013 k spojeným návrhom (ďalej len „návrh“) uviedla, že návrh považuje za právne neopodstatnený, žiadala ho v celom rozsahu zamietnuť a priznať náhradu trov konania a to z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. K návrhu vzniesla procesné námietky v tom, že síce žalobca uviedol v návrhu časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Predovšetkým zdôraznila, že neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany Exekučného súdu bolo jedným z dôvodov, pre ktorý Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou Exekučného súdu, keď uviedla príkladmo rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 211/2012, sp. zn. IV.ÚS 366/2012, sp. zn. IV.ÚS 374/2012. Ďalej poukázala na to, že okrem toho, kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. V tomto smere navrhla konajúcemu súdu aplikáciu § 43 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku. Na toto zákonné ustanovenie poukázala aj z dôvodu, že v tomto momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Čo sa týka uvádzaných prietáhov v konaní, v prvom rade je potrebné poznamenať, že navrhovateľ za kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie „považuje „žiadosť o informáciu o stave konania“. V druhom rade má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Dňa 23. 04. 2012 jej boli doručené prvé žiadosti zo strany žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23. 04. 2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27. 09. 2012 boli okresnému súdu doručené návrhy na náhradu škody je zrejme, že navrhovateľ ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon č. 514/2003 Z.z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Podľa § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Z citovaných ustanovení tohto zákona vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaná ďalej informovala súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená len všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy (ústavné sťažnosti), ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. V celku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Zákon č.

514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

1.) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup

2.) vznik škody

3.) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, s tým, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky 3 podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods.1 písm.c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, čo sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2011. Pokiaľ ide o znenie ustanovenia § 41 ods.2 písm.d) Exekučného poriadku v znení účinnom pred 1.6.2011 poznamenala, že v samotnej dôvodovej správe je k tomuto novelizovanému ustanoveniu Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR ako zákonodarný zbor SR. Preto argumentácia žalobcu je v interpretácii toho čo zamýšľal zákonodarca nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods.2 písm.d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 1.6.2011. Taktiež považovala za nevyhnutné poukázať na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods.2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu a (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods.2 písm.c), a d) Exekučného poriadku) a ak ho súd nepoverí, 15 dňová lehota neplatí. Nie je možné ani logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu určiť 15 dňovú lehotu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Poukázala tiež na judikatúru Ústavného súdu sp.zn. I ÚS 16/02, z ktorého má vyplývať, že ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom nato, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Okrem toho poukázala na ustanovenie § 9 ods.2 Zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, pričom žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu v SR, ktorými bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má zato, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v článku 48 ods.2 Ústavy SR je pri tom kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto 3 základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I ÚS 41/02). Odporkyňa považovala za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Vzhľadom na vyššie uvedené preto nepovažuje za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní. Podľa § 19 a ods.1 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia rozhodnutia). V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcom v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po 3 rokoch od momentu uplynutia 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené žalovaná vzniesla námietku premlčania, ak došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia dňom 23.4.2009 t.j. 3 roky pred dňom, kedy jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Tiež pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca doposiaľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje je možné považovať za hypotetické. Na tomto mieste je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobca neuvádza, či predmetné

vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods.1 Zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Skutočná škoda je totiž trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnoženie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku žalobca doposiaľ neunesol dôkazné bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň žalovaná zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaná upriamila pozornosť na skutočnosť, že žalobca by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočností, ktorými navrhovateľ exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Žalovaná má zato, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieskumov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíjali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov na správu, resp. udržiavanie informačného systému vznikala žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieskumy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Na základe týchto skutočností je žalovaná toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Pokiaľ sa ďalej žalobca domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, tu žalovaná poukázala na skutočnosť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobne „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“, sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku NS ČR sp.zn. 3Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevznikla ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež neupresnil v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy“. Žalobca zjavne tak opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Uvedené z návrhu nevyplýva a z tohto dôvodu nepovažuje za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytnúť žalobcovi jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, ako i na ustanovenie § 17 ods. 2 a ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z.. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Žalovaná k vyjadreniu doložila list Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D (2010)/1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho pojednania, ktorý podľa článku 267 ZPEÚ podal Krajský súd v Prešove (vec C-76/10). Okrem uvedeného o negatívnej percepcii navrhovateľa verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napríklad Spotrebiteľské centrum) svedčí napríklad článok v denníku SME zo dňa 16.07. 2012, ktorý odporýňa tiež pripojila k vyjadreniu. Z uvedeného článku napríklad vyplýva, že navrhovateľ obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprímerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním navrhovateľa, vylúčila navrhovateľa zo svojich radov. Z

popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, sudy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízko príjmových osôb. Vzhľadom na uvedené má za to, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcou neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovaná tiež namietala príčinnú súvislosť ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov ja každá príčina niečím vyvolaná a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný. Nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že by žalobcovi vznikla škoda postupom súdu. Žalobca tak nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik, ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že zamietol žiadosť o udelenie poverenia a to po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov.

V konaní pod sp.zn. 7C/238/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 1.388,71 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 277,74 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom : R. Q., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciu exekučnej veci číslo: EX 1462/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 19.08.2011 (konanie sa začalo dňa 24.01.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 207 dní.

V konaní pod pôvodnou sp. zn. 7C/239/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 2.106,04 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 421,21 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: R. R., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciu exekučnej veci číslo: EX 1154/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 12.04.2011 (konanie sa začalo dňa 20.01.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 82 dní.

V konaní pod pôvodnou sp. zn. 7C/240/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 1.351,65 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 270,33 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: L. C., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciu exekučnej veci číslo: EX 11719/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 06.09.2011 (konanie sa začalo 28.06.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 70 dní.

V konaní pod pôvodnou sp. zn. 7C/241/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 1.273,13 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 254,63 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: N. Y., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciu exekučnej veci číslo: EX 12473/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 06.03.2012 (konanie sa začalo dňa 14.07.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 236 dní.

V konaní pod pôvodnou sp. zn. 7C/242/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 125,-Eur a nemajetkovej ujmy v sume 1.013,74 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s

exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: J. I., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo: EX 6458/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 26.09.2011 (konanie sa začalo dňa 20.04.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 159 dní.

V konaní pod pôvodnou sp. zn. 7C/243/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 2.581,88 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 516,38 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: I. T., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo: EX 13250/2012. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 12.09.2012 (konanie sa začalo dňa 09.07.2012), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 65 dní.

V konaní pod pôvodnou sp.zn. 7C/244/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 3.103,91 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 620,78 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: N. I.Í., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo: EX 6837/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 24.04.2012 (konanie sa začalo dňa 28.04.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 362 dní.

V konaní pod pôvodnou sp.zn. 7C/245/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 2.150,21 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 430,04 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: Y. B., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo: EX 11998/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 29.02.2012 (konanie sa začalo dňa 07.07.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 237 dní.

V konaní pod pôvodnou sp.zn. 7C/246/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 1.487,61 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 297,52 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: R. Q., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo: EX 7364/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 15.08.2011 (konanie sa začalo dňa 13.05.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 94 dní.

V konaní pod pôvodnou sp.zn.7C/247/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 5.203,75 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 1.040,75 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: F. P., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo: EX 5131/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 07.11.2011 (konanie sa začalo dňa 30.03.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 222 dní.

V konaní pod pôvodnou sp.zn.7C/248/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 2.742,22 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 548,44 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: S. Z., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo: EX 11996/2011. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 09.12.2011 (konanie sa začalo dňa 07.07.2011), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 155 dní.

V konaní pod pôvodnou sp.zn.7C/249/2012 žalobca uplatnil nárok voči žalovanej na náhradu škody v sume 1.620,37 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 324,07 Eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s exekučným konaním vedeným na vymoženie jeho pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere dlžníkom: S. H., V.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny

exekútor pridelil registráciou exekučnej veci číslo: EX 10703/2009. Exekučný súd v tejto exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 16.08.2010 (konanie sa začalo dňa 19.10.2009), teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 301 dní.

Vo všetkých týchto konaniach navrhovateľ návrh odôvodnil rovnakými právnymi dôvodmi.

V súdnej veci súd nariadil pojednávanie na deň 20.06.2016. Na toto pojednávanie boli práv. zástupca žalobcu i žalovaná predvolaní včas a riadne. Žalovaná podaním zo dňa 15.06.2016 doručeným tunajšiemu súdu v ten istý deň prostredníctvom e-mailu ospravedlnila svoju neúčast' na tomto pojednávaní z dôvodu jej kapacitných a personálnych možností vzhľadom na značný počet pojednávaní po celom území SR v obdobných konaniach s navrhovateľom s ohľadom na hospodárnosť konania ako aj s ohľadom na predpokladaný postup žalobcu, ktorý sa podľa doterajších skúseností žalovanej pojednávaní taktiež nezúčastní, pričom sa žalovaná pridržala svojich zaslaných vyjadrení k veci.

Podaním zo dňa 17.06.2016 žalobca navrhol prerušiť konanie do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli predložené Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/6/2010 na Okresnom súde Prešov.

K tomuto procesnému návrhu žalobcu súd uvádza, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) je obligatórne a dopadá na situácie, kedy rozhodnutie v merite veci závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť ako predbežnú (§ 135 ods. 1 O.s.p.). Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. je naproti tomu fakultatívne a bude namieste vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd na také konanie dal podnet (§ 135 ods. 2 O.s.p.). Čo sa týka návrhu na prerušenie konania vo vzťahu k zodpovedaniu prejudiciálnych otázok Súdnym dvorom Európskej únie, je treba uviesť, že v tomto konaní žalobca vyvodzuje uplatnené nároky z tvrdenia, že exekučný súd nerozhodol o jeho žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote. Súdu preto nie je zrejmé (a nevysvetlil to ani žalobca), aký súvis s prejudiciálnymi otázkami aktuálnymi v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/6/2010 má posúdenie toho, či o žiadosti o udelenie poverenie bolo rozhodnuté v určenej lehote alebo nie, lebo táto fundamentálna okolnosť sa ani okrajovo nedotýka potreby aplikácie komunitárneho práva. Aj tu súd poukazuje na ust. § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. konštatujúc, že neprebíha žiadne konanie riešiacie predbežnú otázku majúcu význam pre rozhodnutie vo veci, pre ktorú by bolo namieste obligatórne či fakultatívne prerušenie tohto konania. Súd preto predmetný procesný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

Žalobca k návrhu na začatie konania nepredložil žiadne dôkazy. Konanie exekučného súdu ktorým mal byť Okresný súd Zvolen, a v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu Exekučného súdu zakladajúceho jeho nárok na náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch identifikoval spisovými značkami exekučných vecí vedených súdnym exekútorom (neoznačeným), spisové značky súdnych spisov Exekučného súdu (Okresného súdu Zvolen) neuviedol, len žiadal vykonať dôkaz oboznámením týmito exekučnými spismi, pričom tieto identifikoval tak, že sú založené pre exekučné konania vedené medzi oprávneným Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, a povinnými (dlžníkmi) uvedenými v jednotlivých návrhoch pre vymoženie peňažnej pohľadávky (pohľadávok), ktorá vznikla neplnením záväzku povinných (dlžníkov) vyplývajúceho zo zmlúv o úvere špecifikovaných v jednotlivých návrhoch s tým, že exekučný súd mu neoznámil spisové značky, pod ktorými došlo k registrácii exekučných konaní na exekučnom súde. V návrhoch neopomenul uviesť „exekučný titul“, na základe ktorého podal návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora.

Na základe týchto údajov navrhovateľa súd v súdnej veci zadovážil súvisiace exekučné spisy exekučného súdu a vykonal dokazovanie týmito exekučnými spismi.

Z exekučného spisu sp.zn. 20Er/126/2011 (EX 1462/11 - súdny exekútor J.. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému : R. Q., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 14.02.2011. Uznesením zo dňa 19.05.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.08.2011.

Z pripojenej kópie uznesenia Okresného súdu Zvolen sp. zn. 27Er/519/2011 - 10 zo dňa 08.06.2011, súd zistil, že bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 27.05.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.10.2011. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 03.06.2011. Návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému: J. I., V.. XX.XX.XXXX. Uznesením sp. zn. 27Er/519/2011 - 16 zo dňa 11.04.2012 súd exekúciu zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.09.2012.

Z exekučného spisu sp.zn. 21Er/132/2011 (EX 1154/11 súdny exekútor J. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému: R. R., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 09.02.2011. Uznesením zo dňa 01.03.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.07.2011. Uznesením zo dňa 19.07.2012 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.11.2012.

Z exekučného spisu sp.zn. 23Er/819/2011 (EX 11719/11 súdny exekútor J. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému: L.Í. C., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 18.08.2011. Uznesením zo dňa 19.08.2011.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.09.2011. Uznesením zo dňa 22.11.2011 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.04.2012.

Z exekučného spisu sp. zn. 24Er/785/2011 (EX 12473/11 súdny exekútor J. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému N. Y., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 07.09.2011. Uznesením zo dňa 02.11.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nadobudlo právoplatnosť dňa 04.07.2013. Uznesením zo dňa 08.10.2013 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.11.2013.

Z exekučného spisu sp. zn. 23Er/554/2012 (EX 13250/12 súdny exekútor J. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému: I. T., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 14.08.2012. Uznesením zo dňa 31.08.2012 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu bolo podané v zákonnej lehote oprávneným odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd dňa 16.07.2013 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.10.2013. Uznesením zo dňa 25.09.2015 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.10.2015.

Z exekučného spisu sp.zn. 25Er/589/2011 (EX 6837/11 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému : N. I., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 24.06.2011. Uznesením zo dňa 19.03.2012 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.05.2012. Z úradného záznamu zo dňa 03.04.2012 (čl. 17 spisu) vyplýva, že dňa 12.03.2012 bola podaná oprávneným sťažnosť na prieťahy v konaní. Sťažnosť bola dňa 03.04.2012 vybavená ako dôvodná. Uznesením zo dňa 21.10.2015 súd exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu sp. zn. 20Er/599/2011 (EX 11998/11 súdny exekútor J. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému : Y. B., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 18.08.2011. Uznesením zo dňa 18.08.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.01.2012. Uznesením zo dňa 02.12.2015, právoplatným dňa 05.05.2016 bolo exekučné konanie zastavené.

Z exekučného spisu sp. zn. 20Er/502/2011 (EX 7364/11 súdny exekútor J. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému R. Q., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 19.07.2011. Uznesením zo dňa 21.07.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.09.2011. Uznesením zo dňa 04.06.2014 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.07.2014.

Z exekučného spisu sp. zn. 21Er/390/2011 (EX 65131/11 súdny exekútor J. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnej : F. P., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 21.04.2011. Uznesením zo dňa 20.06.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.11.2011. Uznesením zo dňa 19.07.2012, právoplatným dňa 25.10.2012 bolo exekučné konanie zastavené.

Z exekučného spisu sp. zn. 27Er/747/2011 (EX 11996/11 súdny exekútor J. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému : S. Z., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 18.08.2011. Uznesením zo dňa 19.08.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti tomuto uzneseniu nebolo podané odvolanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.12.2011. Uznesením zo dňa 11.04.2012, právoplatným dňa 07.06.2012 bolo exekučné konanie zastavené.

Z exekučného spisu sp. zn. 27Er/772/2009 (EX 10703/09 súdny exekútor J. I. Q.) súd zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému : S. H., V.. XX.XX.XXXX. Tento došiel dňa 04.11.2009. Uznesením zo dňa 29.04.2010 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti tomuto uzneseniu bolo podané oprávneným v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd dňa 19.08.2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.09.2010. Uznesením zo dňa 26.09.2011, právoplatným dňa 10.11.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Súd vykonal dokazovanie vyššie uvedenými exekučnými spismi.

Žalobca v súdnej veci uplatnil nárok podľa Zákona č.514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č.514/2003 Z.z.“), keď bolo potrebné aplikovať na daný nárok ustanovenia tohto zákona účinné v rozhodnom období, teda ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., v znení zákonov č. 215/2007 Z.z., č. 477/2008 Z.z., č. 517/2008 Z.z., č. 508/2010 Z.z..

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím

alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa jedná o objektívnu zodpovednosť, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom. V súdnej veci je to na navrhovateľovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladom. Je však možné vyvodiť, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomoci orgánu verejnej moci.

Žalobca odvodzuje nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu Exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď zamietajúce rozhodnutie vydal po uplynutí 15 dní.

Aktuálna právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je koncipovaná ako absolútna objektívna zodpovednosť. Na to, aby vznikla právna zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, musia byť splnené určité zákonné podmienky, ktoré sa v právnej teórii i v praxi označujú ako predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Konkrétne sa jedná o existenciu týchto predpokladov: 1. porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), 2. nepriaznivý následok protiprávneho úkonu, resp. škodnej udalosti, ktorým je určitá škoda (ujma), 3. príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti (protiprávnym úkonom), resp. právne relevantnou udalosťou spôsobujúcou škodu (škodnou udalosťou) a nepriaznivým následkom, teda ujmom (škodou).

Prvým predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je protiprávnosť, resp. nezákonnosť pri rozhodovaní alebo úradnom postupe orgánu verejnej moci. Protiprávnosť, resp. nezákonnosť sa orgán verejnej moci pri výkone verejnej moci môže dopustiť: a) nezákonným rozhodnutím, b) nesprávnym úradným postupom, c) rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody (za podmienok uvedených v § 7 zákona č. 514/2003 Z.z.), d) rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe (za podmienok uvedených v § 18 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Ďalším predpokladom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je vznik škody, ktorá sa prejavila u poškodeného vo forme majetkovej ujmy (vo forme skutočnej škody, ušlého zisku) alebo vo forme nemajetkovej ujmy.

Posledným predpokladom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je príčinná súvislosť medzi protiprávnosťou pri rozhodovaní alebo úradnom postupe orgánu verejnej moci a vznikom škody. O uvedenú príčinnú súvislosť pôjde vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, pričom musí byť nesporné, že ak by nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu, resp. nesprávnemu úradnému postupu, nedošlo by ani k vzniku škody. Pretože zákonná úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, od poškodeného sa pre úspešné uplatnenie nároku tejto zodpovednosti vyžaduje preukázanie vyššie uvedených zákonných predpokladov tejto zodpovednosti, nie je teda zaťaženy povinnosťou preukazovať i zavinenie zodpovedného subjektu.

Za nesprávny úradný postup možno vo všeobecnosti považovať porušenie pravidiel, ktoré sú predpísané právnymi normami pre činnosť príslušných orgánov verejnej moci, ktorá je v rozpore so zákonom, resp. s jeho konkrétnym ustanovením. Nesprávnym úradným postupom je každý postup orgánu verejnej moci, ktorý pri výkone verejnej moci postupuje v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo v rozpore so zásadami výkonu verejnej moci a základnými právnymi princípmi. Aktuálna právna úprava v § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. uvádza v demonštratívnom výpočte prípady, ktoré sa považujú za nesprávny úradný postup. Konkrétne ide o porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, o nečinnosť, o zbytočné prietahy v konaní, alebo o iný nezákonný zásah do práv a do právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že podmienkou na aplikáciu § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. je to, aby štát (prostredníctvom svojich orgánov alebo iných orgánov verejnej moci) vystupoval ako nositeľ verejnej moci pri jej uplatňovaní. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že i v prípade tejto zodpovednosti sa vyžaduje existencia všeobecných predpokladov škody a to vznik škody a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Žalobca vo všetkých veciach, ktoré boli prejednávané v rámci spojeného konania pod sp. zn. 7C/238/2012 sa domáhal nároku na náhradu majetkovej škody, ako aj nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, ako bol tento bližšie špecifikovaný v jednotlivých návrhoch. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe Exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty.

Zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“) nadobudol účinnosť dňa 01. 07. 2002. V § 35 tento zákon ustanovuje, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Exekučný poriadok v znení účinnom od 01. 02. 2002 do 31. 08. 2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1 a ods. 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmieri, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, v ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahovali právny záväzok, a v ktorých bola vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ustanovenie § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom od 01. 02. 2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval, od 01. 07. 2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zákon č.244/2002 Z.z. priznával rozhodcovskému rozsudku s účinnosťou od 01. 07. 2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku všeobecného súdu. V období od 01. 07. 2002 do 31. 05. 2010 bolo povinnosťou Exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak titulom bol rozhodcovský rozsudok, v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až s účinnosťou od 01. 06. 2010 bola v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zakotvená výnimka, že lehota 15 dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Exekučný poriadok s účinnosťou od 01. 09. 2005 v § 41 ods. 2 písm. c) za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm.d) vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela Exekučného poriadku uskutočnená zákonom č. 102/2011 Z.z., účinná od 01. 06. 2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vložením slov rozhodcovských súdov do § 41 ods. 2 písm. d) iba odstraňuje rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z uvedeného teda vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 01. 07. 2002. V období od 01. 07. 2002 do 31. 05. 2010 mal Exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie, rozhodnúť do 15 dní od doručenia žiadosti. V období od 01. 06. 2010, pokiaľ chcel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť, už nebol viazaný lehotou 15 dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súdna prax sa ustálila v závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak Exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14. 12. 2012, sp. zn.

II.ÚS/520/2012 zo dňa 10. 07. 2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 zo dňa 25. 04. 2013, sp. zn. II.ÚS/111/2013 zo dňa 13. 02. 2013).

Z obsahu exekučných spisov vyplýva, že vo všetkých prípadoch exekučných vecí súd preskúmaval materiálne predpoklady exekučného titulu, čo je v súlade so súdnou praxou. Z obsahu exekučných spisov tiež vyplýva, že žiadosti o udelenie poverenia boli podané v období od 01. 06. 2010, len žiadosť o udelenie poverenia vo veci sp. zn. 27Er/772/2009 bola súdu doručená dňa 04.11.2009.

Ak Exekučný súd tak, ako súd už dôvodí, zistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V prípade zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15 dňová zákonná lehota neplatí. Uvedené sa vzťahuje na všetky prípady exekučných konaní, od ktorých odvodzoval žalobca nárok na náhradu majetkovej škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a v ktorých došlo k zamietnutiu žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Preto v príčinnej súvislosti s týmto nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu Exekučného súdu.

K tomuto treba doplniť, že 15 dňová lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je v súdnej praxi považovaná za krátku na to, aby mohol Exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na to, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu vzhľadom na zložitost' vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ. Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právny akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide tu o procesný úkon Exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonať (§ 36 ods. 3 Exekučného poriadku). V § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zvýraznená zodpovednosť Exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie tohto poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má zo zákona povinnosť pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a musí byť zrejmé, že nárok, ktorého vymoženiu sa oprávnený domáha, nie je objektívne nemožný, neodporuje zákonu, neobchádza ho a nie je v rozpore s dobrými mravmi. Potom, ak Exekučný súd v exekučnom konaní z vlastnej iniciatívy riešil otázku, resp. otázky, ktoré boli podmienkami materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, rozhodcovských rozsudkov, týmto postupom nedochádzalo k preskúmaniu vecnej správnosti predložených exekučných titulov (rozhodcovských rozsudkov), ale len k posúdeniu, či predložený exekučný titul, rozhodcovské rozsudky, sú v súlade so zákonom. Súčasťou všetkých zmlúv o úvere boli rozhodcovské zmluvy, keď potom, ak Exekučný súd zistil, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, bol povinný z toho vyvodiť všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (spotrebiteľ) nebol týmto dotknutý, mal teda povinnosť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (pozri napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13. 10. 2011, sp. zn. 3MCdo/11/2010 zo dňa 26. 09. 2011, sp. zn. 6Cdo/105/2011 zo dňa 10. 10. 2012, sp. zn. 6Cdo/230/2011 zo dňa 18. 09. 2012, sp. zn. 1MCdo/15/2012 zo dňa 22. 05. 2013, sp. zn. 2Cdo/239/2012 zo dňa 30. 04. 2013 a mnohé iné, tiež uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/381/2012 zo dňa 22. 08. 2012, sp. zn. II.ÚS/545/2010 zo dňa 09. 12. 2010 a sp. zn. IV.ÚS/60/2011 zo dňa 03. 03. 2011, uznesenie Súdného dvora Európskej únie vo veci sp. zn. C-76/2010 Pohotovosť, s.r.o. proti S. Q., zo dňa 16. 11. 2010). Od tohto záveru nie je žiadny dôvod odkloniť sa ani v prejednávanej veci. Ani v tomto Exekučný súd sa nedopustil nesprávneho úradného postupu, ktorý by zakladal nárok navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Ohľadne prípadných prietahov sa ani v jednej exekučnej veci nevedlo disciplinárne konanie, o sťažnostiach na prietahy v konaní nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva, a ani v jednom prípade nebola uložená žiadna sankcia.

Úlohou súdu je spravodlivé rozhodnutie v celom kontexte vzájomne sa odvíjajúcich skutočností a je správne a zákonné, aby bolo vydané spravodlivé rozhodnutie, prípadne ak bude vydané aj po

lehote, keď záujem spravodlivosti a zákonnosti prevyšuje nad zákonnou lehotou. Navrhovateľ v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by počas doby od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do vydania rozhodnutia o tejto žiadosti bol v neistote, prípadne, že v dôsledku tejto neistoty mu akákoľvek škoda mala vzniknúť alebo vznikla. Nepreukázal príčinnú súvislosť, ani vznik škody, ani výšku škody. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, nakoľko pojem zbytočné prieťahy je pojmom autonómnym, ktorý nemožno vykladať a aplikovať materiálne.

Nakoľko žalobca súdnom konaní nepreukázal: a) existenciu nesprávneho úradného postupu, b) vznik škody, c) príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody, ani nemajetkovej ujmy. Nakoľko žalobca nepreukázal predovšetkým existenciu nesprávneho úradného postupu, nebolo dôvodné sa ďalej zaoberať ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu, pretože tieto musia byť splnené kumulatívne. Nebol potom dôvod odôvodňovať v rozsudku škodu a majetkovú ujmu, ktorú žalobca nedôvodným nárokom uplatnil.

Z uvedených skutkových a právnych dôvodov súd návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ žalobca v návrhu žiadal najprv o veci rozhodnúť tzv. medzitémnym rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.), len pre úplnosť súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., môže vydať medzitémny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitémneho rozsudku nevyhoví, nevydáva o tom zvláštne rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., tak, že úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, hoci táto ich navrhla priznať, nakoľko v konaní jej žiadne trovy konania nevznikli, a ani zo súdneho spisu pre žalovanú nevyplývajú žiadne trovy konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 3 vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., t. j.

- 1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
- 2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
- 3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
- 4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
- 5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
- 6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom

7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát

8) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), t. j.

1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p.,

4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).